

Sarusi Mihály

Hun fohász

Búvópatak füzetek Búvópatak füzetek Búvópatak füzetek Búvópatak füzetek Búvópatak

Sarusi Mihály

Hun

fohász

Csernák Bálint
fotóival

Búvópatak – Kaposvár

2011

A kötet megjelenését támogatta:

Somogy Megye Civil Fóruma

© Sarusi Mihály – © Csernák Bálint – © Búvópatak

ISBN 978 963 87594 7 4

Tipográfia, tördelés, fotók:

Csernák Bálint

Nyomdai munkák:

Pethő nyomda, Kaposvár

Kiadja a Búvópatak Alapítvány

Kaposvár, Somssich Pál u. 11–13. Telefon: 82/310-656

E-mail: buvopatak.posta@gmail.com

Felelős kiadó:

a Búvópatak Alapítvány kuratóriumának elnöke

Előszó

Aki valamennyire ismer, tudhatja (ha nem, hát e kis kötetet olvasva nyomban rájöhet), hogy az istenhitet illetően a népi vallásosság nevelt, hatott rám elsősorban, ragadott magával, tartott meg, emel s taszít oda, ahová való vagyok, ahol a helyem, ahol jól érzem magam. Az a népi vallásosság, melynek költészetéről Erdélyi Zsuzsanna *Hegyet hágék, lőtőt lépék* címmel közreadott gyűjtése, a hátborzongatóan gyönyörű és nagyon-nagyon régies – a kereszténység előtti világból is üzenő – népi imádságok tára adott hírt. Az a műveltség, amely nem ezeréves: jóval korábbi időkbe és másféle világba vezet vissza. Oda, ahol Istennek kezdtük nevezni azt a Valakit, aki valóban mindenek fölött áll. Az isten szót pedig, tudhatjuk, nem Jeruzsálemből, nem Rómából, nem Bizáncból, hanem valahonnan keletről, jóval messzebb-ről hoztuk magunkkal. Hogy egy adott időben – hol kényszerre, hol kedvünkre – a keresztények istenével azonosítsuk. (Hogy a Közép-Ázsiában, avagy épp a Kaukázus táján maradt testvéreink nyilván jobbára a mohamedánok istenével azonosítsák Istenünket hasonló okokból.) Így talán érthető, miért merítettem imaszerkesztés közben a ráolvasás, bájolás, varázslás és elátkozás népköltési értékű – néha elég vaskos – megoldásaiból is. Természetesen a keresztény katolikusként tanultakhoz, tanultakba igazítva mindezt.

Volt rá példa korábban is, hogy olyan sorok szakadtak ki belőlem, amelyek akár imádságnak is mondhatók – ilyen kis gyűjteményünkben négy írás –, egy alkalommal pedig (1977-ben, Balatonfüreden a Deák Ferenc sétányon lévő vendéglőben) az épp akkoriban megjelent *Hegyet hágék...* hatására *Jédus az Ihaffák hegyén* címmel írtam a harmadfél száz imádság-költeményből egy újabbat. Összerakosgatva, egybeillesztve azokat a sorokat, félsorokat, szavakat, amelyek elbűvöltek, elbájoltak, megsirattattak, magukkal ragadtak, belém ivódtak! Jegyzet nélkül, „fejből” idéztem sort sor alá a 251 régies népi imádságból (azt, ami bennem maradt), hogy megszülessék a 252. ima, amely immár az enyém. Ez a *Csavargó ének* című kötetben jelent meg.

Műítész – joggal – azt mondta, hogy ezt más is megtette, mert sokan kerültünk eme újjávarázsolt népköltészeti műfaj hatása alá. Várnom kellett a következő alkalomra; ez 2003-ban következett el. Ekkor hirdetett pályázatot költőinknek imáíráásra egy azóta megszűnt kis könyves vállalkozás, a *Magyarorszáért, Édes Hazánkért Kiadó*. A könyvkiadó tulajdonosa, Sárvári Varga Márta Körmendi Lajos bizta-

tására – nyugodjanak békében! – kért föl a részvételre. Az akkor született három pályaművemmel (*Hun fohász, ...Csonka-Boldogasszony... (Új-zarándért)*) elnyertem a munkákat kötetben közreadó kiadó költői díját. A *Hun fohász* azóta járja a maga útját – mást ne mondjunk Csernák Árpád 2006 őszének kaposvári tüntetésein estéről estére belemennydörögte-belekönyörögte-belesóhajtott a Somogyország fölötti tiszta magyar égbe, s másfelé, másoktól is föl-fölhangzik.

Ima, imádság; könyörgés, fohász; ráolvasás, átok, ördögűzés; a baj elhárítása, varázslás-elvarázslás? Lelkedből fölszakadó sóhaj? Kiszalad a szádon méreg? Ima+sztok-imádság (-folytatás) – mint öregapádé Csanádvármegyében, amikor a kútnál (etetés után) derékig mosakodva mondja (kora-délelőttbe csúszó) reggeli könyörögését, hogy rút szavak csússzanak közbe a nadrágját rángató kutya avagy kölykök miatt, s már folytassa is, mintha mi sem történt volna, ébredést, új napot, e napi szűztiszta levegőt, vizet, földet, minket, dolgunkat szentelő imáját?

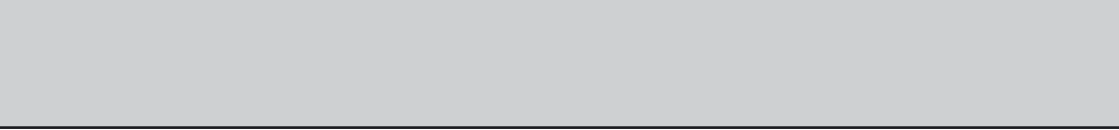
Ima, imádság...

Azé, aki Istenhez tud fordulni. Azé, aki még tudja a Miatyánkot, meg társait, ne adj Isten emlékszik öreganyja varázsmondókájára (-mondókáira) is.

Aki nem tud imádkozni, hogy fogna imába?

Hál' Istennek odahaza, meg az iskolai hittanórán és a templomban úgy megtanítottak imádkozni, hogy sikertelen lett az istentagadók imakioltó igyekezete. Megtanult valamit az ember; elhalkult, majd elhallgatott bennünk az ima (egy-két évtizedig azt hittük, elboldogulunk nélküle – Nélküle – is); újfönt hozzá fordultunk, mert hiányzott. Éppen ideje volt.

SARUSI MIHÁLY

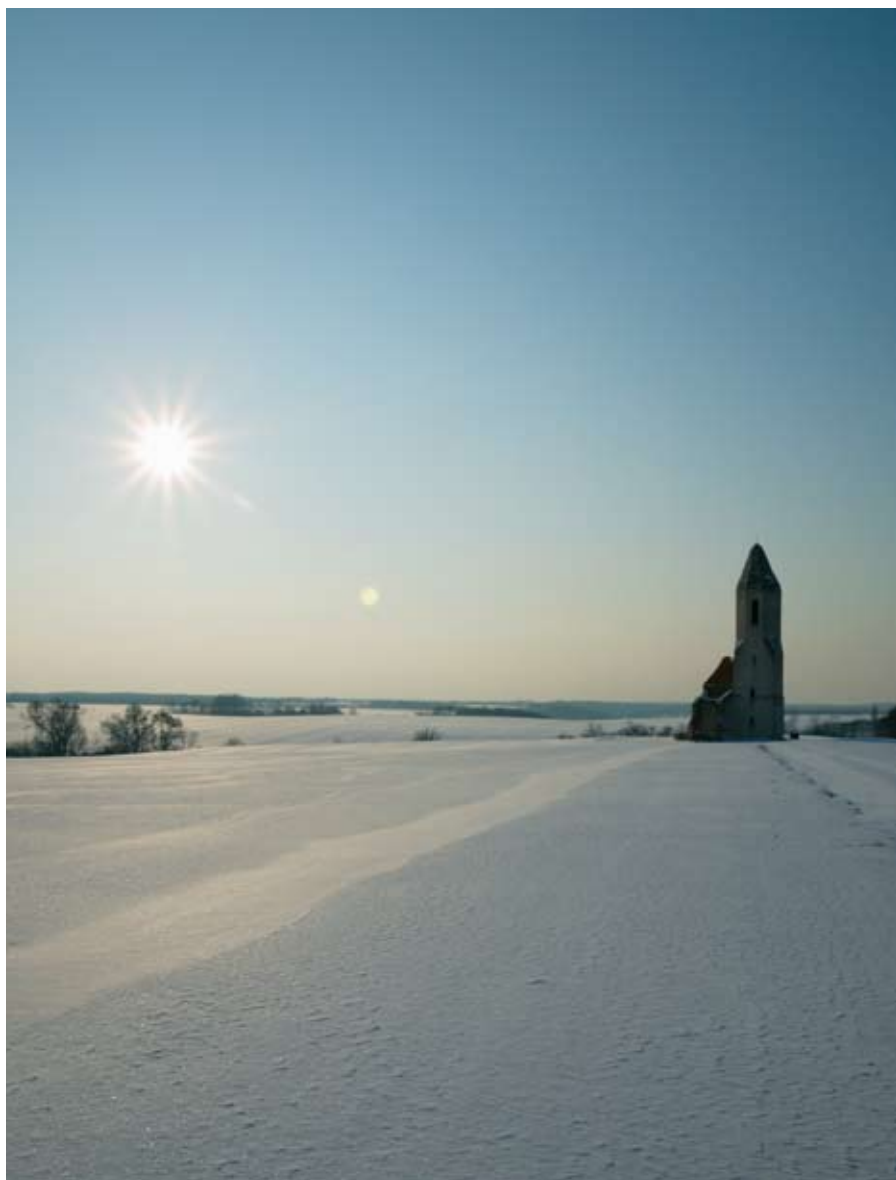
Hun fohász

Istenem, Istenünk, Örök-Egy-Isten, Egy-Öregh-Isten, Magyarok Istene, Úr, Urak
 Ura, Egek, Mindenek Ura, Fű, Fa, Föld, Nap, Hold, Csillag, Víz, Kő, Hegy, Sík,
 Szél, Tűz, Folyó, Tenger, Csudaszarvas, Mindenek Istene,
 Boldogasszony Anyánk, Asszonyunk Szűz Máriánk, Szűzanyánk,
 segíts; segéld meg néped! Segítsd meg híved! Magyar s nem magyar nemzeted,
 ha nem is legfőképpen, de legalább annyira, mint a többieket,
 minket hunn-ivadékokat, ősmagyarból, avarból, ótörökből, ugorból,
 tótból és oláhból, tokosból és bunyevácból, rácból meg ruténből, horvátból,
 vendből, miegyébből kikevert, egyetlen Kárpát-karéj lakta népünket.

Sem tíz,
 Sem kilenc,
 Sem nyolc,
 Sem hét,
 Sem hat,
 Sem öt,
 Sem négy,
 Sem három,
 Sem kettő,
 Sem egy

elnyomót ne engedj a nyakunkba telepedni!

Egy szem
 árulót ne engedj közénk férközni!
 Egyetlen
 ördögfia se adhassa ki magát
 – hamisságával becsapva bennünket –
 a legkülönb hazánkfiának!

Isten! Segítsd e népet, e szanaszét vert, szanaszét szórt, szanaszét irdalt nemzetet,
 Bendegúz, Atilla, Csaba királyfi népét, Levente magzatát, Álmos, Árpád népét,
 Szent István és Szent László népét, Hunyadi János és Mátyás király népét,
 Bocskai, Bethlen, Rákóczi népét, Kossuth népét, Ötvenhat népét, Mindszenty
 és Márton Áron népét, a megszületése óta örökös harcra kényszerített,
 elkeseredett ellenállásba kergetett, ha kell, Érted, a Szent Igazságért,
 Szent-Magyarországért, a Szabad Magyarországért, Világ-Szabadságért,
 mindenért, mi szent, szent, szent vagy Uram,
 ma is csatába szállni képes nemzeded!

Segítsd meg, ó Uram, e kicsi, hatalmas, gyöngye, erős,
 letiportan is fejét emelgető, megtaposva is előbb-utóbb bátorságra kapó,
 magát sárba verthen sem megadó, megalázottságában elkövetett átkozódásából
 kitisztulva újra hittel hívó szegény, gazdag, édes-keserű,
 bitang drága Tizenötmilliónk!

Isten, Istenünk, Mi Urunk!
 Hittel Hozzád fordulunk.
 Szerető szívünk Utánad eped,
 Vágyakozó karunk Feléd tárul,
 Reménykedve Rád tekint
 Kicsi Magyarhon, Magyarföld, Mindahány-Magyarország,
 Hunnia, Hungária,
 Szittyaföld, Mária Országa, Pannónia!

Tizenöt
 Tizennégy
 Tizenhárommillió –
 Ne tovább! Ne engedj tovább süllyedni, fogyni és apadni, romolni, elillanni,
 fölszívódni, eltűnni, múlt ködébe, más népbe veszni, ne.
 Könyörgünk, segíts azzal, hogy erőt adsz az erőtlennek a jövőt vállalni, hitvest
 szeretni, családot, gyermeket, gyermekeket ápolni, vállalni a közösséget,
 szülőfalut-szülőházát, borzasztó-szép, átkozottan gyönyörű Magyarországunkat,
 melynek határát ne engedd, hogy az Alvilág Ura szabja meg.

Isten, Ott Fönn A Mennyben,
Bárhol vagy,
Tudjuk, mindenütt vagy,
Bennünk s rajtunk kívül,
Nyújtsd karod,
Hogy tovább szolgálhasson e nép.

Patkányunk van egy,
Hazánk is csak egy,
Patkányunk van kettő,
Hazánk van, egy,
Patkányunk van három,
Hazánk csak egy,
Patkányunk van négy,
Hazánk, van hazánk,
Patkányunk van öt,
Hazánk, hazánk,
Patkányunk van hat,
Hazánk, mindenünk,
Patkányunk van hét,
Haza, haza,
Patkányunk van ezerhét,
Hazánk meg csak egy.
Kánisz, patkánisz, takarodjatok el!
Hazánk ez az egy.

Istenem, Atyám.
Atya, Fiú, Szentlélek
Úristen.
Boldog Isten, Nagy Isten!
Isten-Anyám.
Engedjétek, hogy így legyen.
Az Örök Istennek
Ammen.

Imádkozzunk

(...Új-Zarándért)

Új-Zarándért, az új-zarándiakért, kik az Úr harmadik évezredének első esztendeiben hiába könyörögnek Belvárosuk székesegyháznai plébániatemplomába való magyar papért,
Magyar lelkipásztorért, ki a nyelvükön, anyanyelvük romlatlan, ép hangsúlyaival szól hozzájuk,
Hozzájuk, akiknek a nyelve eléggé kopik, csángósodik ahhoz, hogy vétek legyen eléjük magyarul alig értő, nyelvtudásukat, nyelvérzéküket tovább rontó, városunk beolvasztását befejező papokat állítani,
Azokért, akik magyar papot kérő kérésükre azt a választ kapják: ez nem európai szellem!

Nem európai a magyar, ha anyanyelvéhez ragaszkodik,
Nem európai, ha inkább elhanyagolja a templomba járást, mint hogy mások alig érthető nyelvén hallgassa az igét, hallgattassa gyermekeivel a hittant,
Európai viszont, ha átveszi a mások nyelvét s feledti a magáét.

Értetek imádkozunk, ó jó új-zarándiak,
Kiket a saját janicsár – Jászvásárhelyen és Bukurvárt szülőanyjuk édes-anyanyelvének a megátkozására nevelt – papjaik a Belvárosi Magyar Templomban, a nemrégiben magyar-istenháza árnyékában lebozgoroznak,

Kiket lassan a saját egyházuk is kirekeszt magából az anyanyelven imádkozás gyanússá tételével,

Az új-zarándiakért, kiknek csángó-magyar eredetű románkatolikus, meg egyéb, magyarul pár szót ha értő szerzeteseket rendel az Anyaszentegyház, hogy az egyháztág már ne is érezze magát Anyja kebelén, Szentségre méltónak, Egyházhhoz tartozónak.

Szabadíts meg Uram azoktól a papoktól, akik a magyar mise Szent Antal pénzét is elkívánják tőlünk, azoktól, akiknek köszönhetően Újzaránd-Belvárosban lassan több miséjük lesz a gyarmatosítókhöz átállítottaknak, mint a bennszülötteknek.

Adj, Uram, olyan főpapot, aki tudton tudja: eme római katolikus egyház szíve nem Bukurvárt, hanem bizony ezer esztendeje Gyulafehérvárt, mi több, Esztergomban dobog,

Lelkészt, aki nem gyaláz le bennünket sehonnainak a saját szülőföldünkön, nem idegenít el bennünket az ükapáink munkájával és pénzéből emelt istenházából.

Ments meg Uram az áruló papoktól, akik az Új-Zarándukat gyarmatosítók ál-római ügynökei köztünk, s adj, könyörgünk, adj Uram Teremtőm nekünk nyáját pásztorolni, együtt tartani, megőrizni, védeni képes lelki atyákat, kik nem apasztják, hanem növelik e fogyásra ítélt, mégis maradni bátorkodó kis magyar gyülekezetet, mely megtart s nem elijeszt, melléd állít, oltalmad alá helyez, Jó Urunk, nem űz hamis próféták karmai közé, nem rettent el Anyaszentegyházadtól.

Ments meg az Új-Zarándot is Kelet-Európájukhoz rántó bizánciak románkatolikus pópaosztagától, attól az egyháztól, melynek mi nem létezőnk, amely minket semmibe véve átnyúl fölöttünk; távoztasd a gonosz, magyarirtó számítást, Mi Atyánk!

Adj, Urunk, Teremtőnk igaz szentatyákat, kiknek mi kellünk s nem a házunk, telkünk, egyebünk; adj minékünk olyan papokat, akik értik, mi fáj, mire vágyunk, mi az álmunk Teveled, Terólad, Teérted.

Szabadíts meg Uram a szót belénk fujtóktól, a népedet hamissággal Tőled eltávolítani igyekvő Rossztól, ments meg Uram a Gonosztól, ki a helyedre furakodik és ítélt elevenek és holtak fölött a lélekromboló ál-atyák által.

Ne engeddd, ó Urunk, hogy Moldvahon után Erdélyből, a Kis-Magyarország menti Résekből, majd mindezek után Maradék-Magyarországból is kiűzze népünket – népedet – az álorcát magára öltő Anti-Krisztus.

Csak ezt, ennyit, Urunk Teremtőnk, Megváltónk, Mindenünk! Hogy mi szegény új-zarándiak (a Magyar Golgotáról) megmaradhassunk Neked: szabadíts meg a gonosztól.

Ámen.

Öcsi Iratosért táncol

2004. Karácsony hava ötödikére

lassan, csak lassan
megadva a módját
magyarmódját
parasztmódját
hogy lenne paraszt, lett volna paraszt az öregapja?!
iparosmódra
Óreg Kurtucz Miska
Misa, Misu
Csaba vicces borbélya
Kisiratos Úri Borbéja
tedd, rakd, jelezd,
süvegeddel
lábbal, főleg lábbal, de a testeddel, tartással, minden porcikáddal
arcizmod rezdülésével, kezed indulásával, ejtésével
pattint, csettint
ölel
csak aprán, korán, ne siess, csak lassú, lassú az tánc,
öcséd Kisiratosért táncol
Öcsi Iratosunkért járja
teszi, mutat, mutat, jelzi, odavágja!

ÖCSI IRATOS ÉRT TÁNCOL

csak lassan, nem elhamarkodni
a magyar ember jogaiért
összefogásunkért
e toborzó ünnepen
Tomi járja, járja a miénket
a magunkét, amely hogy ne lenne a legédesebb
anyaföld-ízű, Atyaúristen-szagú,
Boldogasszonyanyánk-érzelmű, Öregisten-erejű, Csaba királyfi-lendületű
magyar, a kutya mindenét ennek az elbitangolt anyaországnak
kurafivilágnak
mustohavilágnak
csak lassan, lassan a testtel!
szépen, legszebben, a leszakított magyarokért
magunkért, hogy ébredjünk föl Trianon-mély, Hazugságház-meredek, póceillatú
álmunkból
hogy csonkák lennénk! kicsik volnánk! tizenöt helyett heten, nyolcan a marhái
Csonka-Magyar Meddőnek

tedd oda, ritka gyönyörűen
úgy, e'mán döfi, sebesebb, még erősebb, még jobb tartású, e'mán igen!
IGEN!
soha: Nem
járjad, a hurutos csőcselék csak lesse
mit nem csinál ez a Tamás
Bözsi fia
Öreg Kurtucz Miska unokája
Öreg Kurtucz unokája Iratosunkért veri, döngeti, teszi oda a mindenét
perdül, fordul, kerül
Iratosért, melyről apánk annyi szeretettel beszélt
mesélt
regélt
mással, másból csúfot űz, viccel, Iratosról sosem!
Iratosról csak szeretettel
szülőfalujáról csakis
és vitt, ahogy tehetne
ahogy megengedte a moszkovita komcsik szovjethoni fejedelme
vitt bennünket három Kurtucz-gyermeket
hogyne szaladt volna, ahogy tehetne
a kecskéből lött sztalin-tehén névadójának a halála éve táján
'19-ben magyar állampolgárnak születék
'20-ban egy tollvonással elvevék

magyarsághoz
 élethez való jogát
 a kisantanti hullarabló hazudozók nyomán az antanti pizkos nagy rablók
 elvették tőle, szüleitől, öregszüleitől
 szülei-nagyszülei testvéreinek gyermekeitől és unokáitól
 édes-testvéreitől, vele együtt a hét Kurtucz-testvértől
 Pista bátyától, Jani bátyától, Gergő bátyától, Miskától, apánktól,
 Béla bátyustól, Feri bátyától, Annus nénénktől és gyermekeiktől, unokáiktól
 minden fölmenőnk, minden testvérünk,
 valamennyi öcsénk, hűgunk iskola-, baj- és munkatársától
 szomszédjától, cimborájától, szeretőjétől
 minden iratosítól!
 menekült is
 '40-ben
 hogy Iratosunkat Dél-Erdélybe szabták Bécsben az urak
 kúszott át a falu szélső házától egy szaladásra förtelmeskedő
 vizesárokka, embörlessel, vérebbel
 jó hogy nem szögesdróttal s aknamezővel ékes
 nevetséghatáron
 Maradék-Magyarországra
 hogy legközelebb a háború végén, '44. Karácsonyára
 mehessen haza
 ölelni anyját
 magához vonni családot
 falut
 Kekecsét
 – megsimogatni Muki kutyáját, akit '40-ben
 a határról kellett visszazavarni, nehogy miatta megfogja
 a havaselvei királyi granicsár
 s aki 4 hosszú év után a nyakába ugrott -
 megszeretni egy kicsit e drága szögedi nemzetet
 hogy utána aló, mars, vissza a csabai kiscsaláddal
 melyet egy életen át taníthat Kisiratos-szeretetre
 Erdély-szeretetre
 emberségre
 három Kurtucz-gyermekeket Tót-Csabán
 kiknek az anyjuknál, Édesanyánál
 Farkas Bözsikénél jobban kevesen szerették e hont
 Magyar-hazánkat
 Marék-Magyarországot
 jaj!

szégyellünk kell a háromszínű magyar zászlót?!
magunkba fojtani Himnuszunkat!?
restelni fajtánkat??! a „román” Kölcseyt?
idehaza, újfent, örök kisebbségben

– igen? Isten hozott!
– nem? az ördög úgyis elvisz
aki nem vesz részt
a kerítésen túlra szorított
tőlünk segítséget kérő ötmillió magyar
voltmagyar, még magyar s leszmagyar
emberi jogainak a visszaadására hivatott népszavazáson:
gyöngé
alig magyar
aki meg nemmel voksol: rongy mucskos embör
igent mond, akiben még maradt valami tisztesség
aki nem szeretné, ha az ellenek lenne igaza

hogy ganyéből gyüttünk, ganyéba mögyünk!
szarba vöszünk
nem, erre százszor is nem
magyar-embör-tánca!
teszi, ropja, sűrögje, forogi, csavarintja
odateszi, vágja, aprítja
bottal vagy fokossal
– hol volt, hol nem volt, hun vagy sosemvolt-Magyarország?
volt, van, lesz
Szent-Magyarország
öleli öcséd, öcsi öregapja emlékét
öregapját, öregapja faluját, öregapja mindenét
Kisiratost
melynek szeretetét
személyesen
magamaga
az öreg át nem adhatta
ennek a fiúnak
mert véle a hasában állt az öreg sírjához az édesanyja
s lám, a szeretet, mit nem tesz
száll a madár ágról ágra
száll az ének szájruól szájra
száll a lélek belénk, felénk
jár a lábad
értünk
– Kis
– Iratos
– Csanádvármegye
– Arad

))३३३३

Félpogány

Félpogány fohász

(Miután a tv nem tudott szóra bírni arról, mit jelent nekem Jézus)

Inkább Krisztus, mint zsarnokok, Júdások,
inkább Jézus szűzessége, mint a nagy zabálás,
inkább Jézus Krisztus magamegadása, mint a vérben fürdő önkény,
inkább Krisztus Jézus megbocsátó szomorúsága,
mint a hekus örökre fogva tartó öröme,
inkább Ő, mint senki, mert ezek a többiek: Senki Kapitányok,
inkább a János keresztelte zsidó József Jédus ács fia ács az Ihajfák hegyén,
mint körösztot tördelők, inkább a Hit, mint a hazaárulás,
inkább a Szeretet, mint a tenger piszok,
inkább a Remény, mint önkéntes perzekútorság, inkább; inkább,
inkább Krisztus, mint ezek az Anti-Jézusok, inkább Ő, mint e Senkik,
inkább túlvilági, mint evilági Úr, inkább, inkább Ő, mint a semmi,
inkább Krisztus, Kirisztus, aradi magyar Kirisztus, mint
a Csonka-Magyar Meddő, inkább Krisztus Jézus urunk parancsolata,
mint amazok tökéletes szabadsága, szabad rablása,
szabad gyilkolása, szabad rabigája, inkább!
Inkább Te, nekem ember fia,
Munkás Szent József és Anya Szűz Mária gyermeke,
inkább, mint ti!

Csavarga

Csavarga imája *az 1600-as években Vég-Gyulán*

Uram!

Ments meg minket a rablóktól, gyilkosoktól, nyelvünket elvevőktől, hitünket megcsúfolóktól, hazánkat magunkkal megátkozatóktól, házunkat fölégetőktől, földünket elszedőktől, erdőnket kiirtóktól, vizünkbe piszkolóktól, kenyérünkön élőktől, vérünkön hízóktól, izzadságunkban lubickolóktól, álmunkat mocskolóktól, múltunkat besározóktól!

Ments meg Uram minket a tatártól, ránk zúduló Ázsiától, török rabigától, kozákpikától, német zsoldjától, idegen uralmától!

Istenem!

Óvj minket atyáink leöldösítőitől, kik most a legjobb barátainknak mutatkoznának, anyáink rémétől,

a lányainkat megerőszakoló barmoktól, fiainkat janicsárrá nevelőktől!

Én édes Istenem, a zsványoktól, Magyarország tönkretevőitől.

Ámen.

Téli ekhó

Uram Isten
az udvarban farakás
eresz alatt tengericsipke
Uram Isten
itt még ráérnek
fűrészelni
FŰRÉSZELNEK!

Uram Isten
ittén még gágog a lúd
az uccán szülék bibliáznak
Uram, könyörögj érettönk
ezek itten: IRINGÁLNAK!

csak úgy
mintha mi sem történt volna
KORCSOLYÁZNAK!
csak neki a tihanyi tónak
csak körbe karikába
a Balatonon
csúszka, szán
Uram, itt SZÁNKÓZNAK!

ГРОХ ТАСУ

ha ló és csöngő nélkül is
motros szánra csalja fiam
fia mellé
Gergőt a GERGÓ mellé!
ez a tihanyi EGYSZERŰ
ember
aki, Uram Isten
oly egyszerűen köszön
ADJON ISTEN
ez még: TIHANY
ezer év kettős tornya alatt
fél karéjban
kis Belső tavuk fölött
hol léket
LÉKET
vág a halász
hogy az élet ne fulladozzék
Uram Isten
itt még CSATTOG a fejsze
itten még szól a FEJSZE
s né, durran a rianás
csak amott a hófúttá tengeren
túl-az-apátság
lenn, a Balatonon
hol mégse köll lékelni
a hal így is él!
mert ott a: RIANÁS
Uram Isten
itt még tényleg van rianás

s visszhang is
ha eldugul a szörny fuvolája
ÉJJEL
ha újra csönd terem
ITTEN
Uram Isten
itten még előfordul
az élet
turolás tízaraszos vásárcsarnoka alatt
a gyűrődő jég ölelése táján
TIHANYBAN

Uram Isten
hol minden harmadik lakós
beül a vasárnapi misére
Szentséges Isten
ittén még valóban
mise a mise?
Teremtőm, láss csudát!
Boldog Margitunk éneke
VETÍTŐ VÁSZNON
teremtőm
ittén nyúlcsapáson poroszkálhatol
a bogyzó rigóval
csókázó vargyúval
rebbenő fenekű őzzel
riadó fácánnal
s nézd, hogy vigyázol
reánk, Miasszonyunk!

hol a kapaszkodó ösvény jegén
madár csúszkál előttünk
s nekivágsz a szélin
hol avar által vigyázza lépted
a szent SZELLETT

erre került az orosz barát is
Oroszkúthoz
Uram, irgalmazz:
KILENC SZÁZ ÉVE!
hogyan belebukj a HÁROMEZER ÉVES
Óvár árkába
Teremtőm, mi vajh
meddig állunk?

Irgalmas Isten
itt még fűrészelnek!
s az eb se mar belém
ebben a fakók harmincadjára jutó
farkasordító
pannon ligetben
Krisztus után ezer kilencszáz és hetven kilencben
tél hava derekán
Tihanyban
Teremtő Isten:
a kéményeken: KÖRÖSZT!
echózza rianó álmaink

Könyörgés

Csonka Boldogasszony neve napján

Asszonyunk, Csonka Boldogasszony,
Csonkák Nagyasszonya,
Tízmillión felüli magyarok,
Maradék-magyarok,
Kisebbségbe szorítottak,
Idegen kézre juttatottak,
Más kénye-kedvének Trianoni-Európától fogvást kitett magyar milliók
Nagyboldogasszonya, Kisboldogasszonya, Kisasszonya-Nagyasszonya,
Miasszonyunk, Szép Szűz Mária
Könyörögj érettünk!

Segíts meg, szólj az Úrnak, el ne hagyjon, tovább ne próbáljon,
Égi nagy pátrónánk, hozzád könyörgünk.

Anya, ki életet adsz,
Anya, ki tiszta maradsz,
Anya, kinek méhében Király fogantaték,
Anya, kire bízott nyomorult csonka-bonka magyarokat
Emese-álma István, a fejedelem,
Anya, kinek oltalma alá futunk,
Mert hogy másban eddig sem nagyon bízhattunk.

ASAPKDKO

Istennek szent anyja, segíts meg!
Segítsd, óvd, mentsd, szeresd,
Boldogasszony anyánk,
Elesett s álszent módon „határon túli”-nak mondott,
Ezerszer elárult,
Ezerszer semmibe vett,
Ezerszer letarolt,
Ezerszer lesajnált,
Ezerszer meg még egyszer is a Tiéd,
Szép Szűz Máriánk,
Mianyánk,
Mi-mindenünk,
Ezerszer lecsehezett,
Leszlovákozott,
Letatározott,
Lecsehszlovákozott,
Lecseszkózott,
Lerománózott,
Lebozgorozott,
Lehazátlanozott,
Lebarbározott,
Leázsiaizott,
Leszerbezett,
Lejugoszlávozott,
Lehorvátozott,
Leszlovénozott,
Leukránózott,
Leszovjetezett,
Leorosozott,
Leosztrákozott,
Le, lehatárontúlizott, lekisebbségimagyarozott, lenullázott pár milliónk,
Kiknél mindössze annyi hibádzik,
Hogy a Kárpátok alatt, a Kárpátok között, a Kárpátok ölelte
(a Párizs-környéki palotákból hogy lenne látható)
Szülőföldjükön,
A szülőházjukban,
A Magyarországról lecsapott-lecsonkolt részekén
Élnének s élnek is, ha segítesz,
Mianyánk!

Csonka, csonka-bonka, épp hogy magyar
Magyarok Asszonyanyja,
Boldoganyánk!
Drága Babba Mária!
Édes Asszonyanyánk,
Mianyánk,
Szűzmárja.
Kenyérszelő drága kezed
Nyújtsd felénk!
Boldoganyánk,
Ki magad vagy az élet,
A gyermekáldás,
A mindennapi falat kenyér,
Szomjat oltó forrásvíz,
Csöpp bor,
Csupor tej,
Áldott méh,
Ajándék bővség,
Élet, család, tűzhely, asszony, embernek minden,
Napba öltözött
Szűzanya,
Segíts.

Boldog, Csonka Anya,
Ki a fél kezét, fél lábát, fél testét, mindenét
Odaadja fiaiért,
Hogy azok boldoguljanak.
Istenanya, segélj,
Segítsd meg
A térképrajzoló mutatványosok kerítésére feszített néped.
Anyánk, könyörögj érettünk,
Hogy annak maradjunk, maradhassunk,
Amivé teremtettünk
A mi Urunk
által.
Ammen. Ammen.
Mindörökké úgy legyen.

Sarusi Mihály

Sarusi Mihály 1944-ben látta meg a napvilágot Békéscsabán. Erős a szülővárosához való kötődése, mindamellett szellemi szülőhelyének a korábban Csanád, újabban Arad vármegyéhez tartozó Kisiratost tartja, s miután a '70-es éveket Veszprémben töltötte és évtizede a magyar tenger partján él, a Balatonig szaladó Bakonyban is otthon érzi magát a családjával.

Az Arany János-, Greve- és József Attila-díjas író, Táncsics- és Petőfi Sándor Sajtószabadság-díjas újságíró főbb művei az alábbiak.

- A csabai Szajján* (elbeszélések, 1981)
- Magyar Krisztus* (regény, 1986)
- Fönn a Jeruzsálemhegyen* (regény, 1987)
- Árva ima* (kisregények, 1989)
- Hanyattúzás* (elbeszélések, 1990)
- Kazal* (regény, 1991)
- Vagabundkorzó I–III., IV–VI.* (útleírás, 1993, 2001)
- Eszterberke* (regény, 1991)
- Szökőélet* (vallomás, 1997)
- Csavargó ének* (költemények, 2001)
- Fekete-Zaránd* (regény, 2002)
- Balatoni fiúk* (tudósítás, 2003)
- Túl-a-Gulág* (elbeszélések, 2005)
- Körmendi és Sarusi szabad csapat* (széptanulmányok, 2006)
- Írni, Csabán* (irodalomtörténet, 1998, 2006)
- Kurta Miska levelei Zaránd vármegyéből AZ MÁI LABANCOKRÚL* (karcolatok, 2007)
- Pinceszér* (karcolatok, 2009)
- Hiábahaza* (regény, 2010)
- Kisiratós írói falurajzának kötetei* (1987–)

Tartalom

Előszó	3
Hun fohász	6
Imádkozzunk (...Új-Zarándért)	10
Öcsi Iratosért táncol	14
Félpogány fohász	21
Csavarga imája az 1600-as években Vég-Gyulán	22
Téli ekhó	24
Könyörgés Csonka Boldogasszony neve napján	28

907,-

Búvópatak füzetek Búvópatak füzetek Búvópatak füzetek Búvópatak füzetek Búvópatak